

Medgyessy Péter miniszterelnök:

Rövidtávon a jelentős béremelések reálértékének megőrzését ígérhetem

Barátként jöttem ide, s a barátságnak vannak bizonyos kritériumai, amelyeket fontosnak tartok. A barátság egyik követelménye az őszinteség, a másik a nyitottság, a harmadik a bizalom. Ezen az alapon merem azt mondani, hogy barátként jöttem. A barátok nem mindig értenek egymással egyet, de tisztelik, meghallgatják egymást, megbeszélik közös gondjaikat. És van valami, ami összetartja őket. Ez minden bizonnyal az az értékrend, amit barátok egymás között együtt képviselnek.

Természetes szövetségeseink a szakszervezetek

Kormányunk baloldali kormány. A baloldali kormány természetes szövetségese és partnere a szakszervezeteknek. És — érthető módon — egy baloldali kormány és a szakszervezetek közös értékeket képviselnek. Az egyik ilyen közös érték a teljesítmény. Visszautasítok minden olyan vádat, hogy a szakszervezetek nem értékelik, és nem tartják fontosnak a teljesítményt. A szakszervezetek gondolkodásában, - előretételeiben - gondolkodásában - rendre ott van a teljesítmény értéke. Hiszen a teljesítmény a munka révén születik. És mit tisztelnének jobban a szakszervezetek, mint a munkát? Tehát a teljesítményt.

Közös értékeinkre gondolva összetart bennünket az egyenjogúság tisztelete. Összetart az, hogy szeretnénk minél szélesebb körnek egyenlő esélyeket biztosítani. Azért mondom, hogy minél szélesebb körnek, mert mindannyian tudjuk, hogy mindenkinek még nem tudunk azonos esélyeket teremteni. Törekedni lehet rá, akarjuk. Az embert az teszi erőssé, hogy vágyai, szándékai vannak, és azokat minél teljesebben szeretné érvényesíteni. Szeretné elérni az esélyek egyenlőségét, amihez azonban nem egyik napról a másikra lehet eljutni.

És közös értékünk a szolidaritás tisztelete. Egy baloldali kormány a szolidaritást fontos értéknek tartja, a szakszervezetek pedig nyilván ezen az alapon szerveződnek. Hozzá kell tenni: egyre inkább megtanuljuk mindannyian, hogy csak a realitások alapján lehet kialakítani a gondolkodásunkat és a politikánkat.

Úgy gondolom, hogy a céljaink is közösek. Céljaink között első helyen hadd emeljem ki a fenntartható fejlődést. Tudatosan nem fenntartható növekedésről, hanem fenntartható fejlődésről beszélek. Miért fontos ez? Azért fontos a számunkra és mindannyiunk számára a fenntartható fejlődés, mert nem lehet egyik napról a másikra élni. Mi felelősek vagyunk magunkért, a gyermekeinkért, az unokáinkért, sőt, a szüleinkért is. És ebben a helyzetben a fenntartható fejlődés annyit jelent, hogy mindannyiunk környezettudatos gondolkodásmódjára van szükség. Széles értelemben kell tehát használnunk mindazokat a fogalmakat, amelyeket követve nem egyik percről a másikra, nem egyik napról a másikra tudunk jól élni, hanem folyamatában tudjuk garantálni a magyar társadalomnak a jólétet.

Tudom, hogy a fenntartható fejlődés néha áldozatokkal is jár. Nem tudjuk magunkat függetleníteni a világtól, hiszen minden mindennel összefügg. A hazánknál sokkal nagyobb országok sem tudják függetleníteni magukat attól a világgazdasági helyzettől, amelyben élünk. És nem tudunk függetlenné válni attól sem, hogy változik a világ. Ha talpon akarunk maradni, ha arra készülünk, hogy tartósan boldog életet biztosítsunk a magyar lakosságnak, akkor tudnunk kell alkalmazkodni a világ fejlődési trendjéhez.

Nagyon érdekes világban élünk, kedves barátaim. Most bontakozik ki egy sor olyan gondolat és jelenség, amelyekről eddig inkább csak beszéltünk, de nem igazán váltak értékévé, nem igazán jelentek meg a napi életünkben. Egyebek között most alakul ki a

baloldali polgár viselkedési normája. Ugyanis hittel vallom, hogy nemcsak jobboldali polgárok, hanem baloldali polgárok is vannak. A baloldali polgárok életvitele, viselkedési normája, életfelfogása most alakuló fogalom. Ebben a folyamatban — amelyben a jelenlévőknek, mint szakszervezeti tisztségviselőknek óriási szerepük van —, *a munka megbecsülése* kitüntetett helyen szerepel. Nem tagadhatom meg magamat: a munkát a mai világban, a piaci norma világában általában pénzben fejezik ki. Annak van azonban értéke — és ezt megint jól meg kell jegyeznünk —, amiért megdolgoztunk. Nincs valódi értéke annak, amit nem hitelesít a teljesítményünk.

A baloldali polgár gondolatvilágához tartozik, hogy *felelős a jövőért*, és vállalja érte a felelősséget. És veszem magamnak a bátorságot, hogy ebben a körben is azt mondjam: a baloldali polgári gondolkodás egyik értéke *a takarékoság*. Éppen azért, mert az így gondolkodó ember ismeri a munka értékét. Tudja, mit jelent megdolgozni a pénzért. És mivel gondol a jövőre, e szerint alakítja az életét is. Megnyugtatóképpen hadd tegyem hozzá, hogy a baloldali kormány nemcsak az állampolgártól várja a takarékoságot, de takarékos államot is akar. A kettő csak így függhet össze egymással. Nem lehet olyan követelményt támasztani mással szemben, amit magammal szemben nem érvényesítek.

Fejlődést akarunk — ahogy szoltam róla, fenntartható fejlődést —, a fejlődéshez pedig tőke kell. Legyünk realisták. Beruházás nemzetgazdasági szinten két forrásból lehetséges. Vagy megtakarításból — s ezen általában a lakosság megtakarításait kell értenünk, hiszen ha a vállalatok folyamatosan megtakarítanak, akkor nincs fejlődés —, vagy külföldi beruházások formájában. Csak beruházással lehet új munkahelyet teremteni, ennek alapján a fejlődésre építeni. Ebből lesz a jövedelem, ebből tudunk mindannyian korrekt módon megélni. Ezért egy fejlődéspárti kormány nem lehet beruházó-ellenes, nem lehet befektető-ellenes, legyen szó akár külföldi, akár belföldi befektetőről. Ezt nyugodt lelkiismerettel mondom, és vállalom a felelősséget ezekért a szavakért.

Egy demokratikus piacgazdaságban — és azt gondolom, hogy Magyarországon ebben élünk — a szakszervezetek szerepe óriási. Hozzá kell tennem: világjelenség, hogy az igazán erőt képviselő szakszervezetek — talán nem fognak érte megharagudni azok a barátaim, akik itt az első sorban ülnek —, a közszolgálati szakszervezetek. A szervezettséget ugyanis ma ott lehet leginkább biztosítani. Távol áll tőlem, hogy lebecsüljem a nem a közszolgálatban dolgozó szakszervezeteket. Csak azt mondom, hogy - talán az adottságokból és lehetőségekből következően is - a közszolgálatban a szakszervezetek szerepe igen jelentős, komoly erőt képviselnek, és valódi partnerek. Természetesen nagyon fontos szerepet töltenek be a termelő szektorban, a piaci szolgáltatások területén működő szakszervezetek is. Érdeket képviselnek, jogokat őriznek meg, vagy adott esetben — ahogy erre a realitások lehetőséget adnak —, jogokat harcolnak ki.

A baloldali kormány és a szakszervezetek tevékenységében közös cél tehát, hogy csökkentjük a dolgozó emberek kiszolgáltatottságát — mert ne tagadjuk, van ilyen —, hogy javítsuk az életkörülményeiket, hogy modern, hatékony közszolgálat alakuljon ki.

Azért is érdekes életet és világot élünk, mert kialakulóban van egy vita a baloldaliságról. Meggyőződésem, hogy ez a vita természetes dolog, hiszen átalakulóban van az egész világ, és ebben a változó világban nem lehet úgy kezelni a baloldaliságot, hogy az egyszer és mindenkorra kialakult, tudjuk mi az, holnap már nem kell ezzel foglalkoznunk. A valóság nem ilyen statikus. Jó dolog, hogy formálódik a baloldaliság, jó dolog, hogy igazodik a világhoz, jó dolog, hogy nap mint nap válaszolni akar azokra a kérdésekre, amelyeket az élet felvet.

Ebben a mostani formálódó vitában és gondolkodásban az egyenlőség új értelmet nyer. Az egyenlőség természetesen nemcsak a jog előtti egyenlőséget jelenti, hanem az esélyek növekvő egyenlőségét. Ezért is tartom fontosnak, hogy a kormány munkájában új

szemléletet, megkülönböztetett figyelmet kapott az esélyegyenlőség, amihez — azt gondolom — a szakszervezetek jó társak lesznek. Hiszen itt aztán van tere az együttműködésnek és az összefogásnak. A harmadik köztársaság történetében először esélyegyenlőséggel foglalkozó minisztere van a kormánynak. Olyan személy, aki ezzel a témával gyakorlati és elméleti vonatkozásban egyaránt foglalkozott, és aki még ráadásul nő is.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A jelenlévők tényként tapasztalhatják, hogy a közszolgálatot kiemelt területként kezeli a kormány. Ennek egyik jele — és úgy vélem, folyamatosan növekvő módon tartalmi jele —, hogy egy kormánybiztost nevezünk ki Vadász János személyében. Az ő tapasztalatai, ismeretei segítik azt, hogy ezen a téren a kormány jó irányba mozogjon. És azt gondolom, jól szolgálja mindannyiunk tevékenységét és munkáját.

Köszönöm Szabó Endre szavait a kormány eddigi tevékenységéről. Felüdülés ez egy parlamenti ülés után. Azért néhány dologban hadd erősítsem meg: meggyőződésem, hogy helyesen cselekedtünk. És ezt nem az IMF-ről szóló vita kapcsán mondom. Az IMF-ről lehet így is, úgy is gondolkodni, lehet fontosnak tartani a véleményüket, vagy haragudni rájuk. Egyébként ma nincs függőségi viszonyunk velük, mert a magyar gazdaság olyan állapotban van, hogy ezen már túljutottunk. Ha okosat mondanak, célszerű azt meghallgatni, ha nem, akkor érdemes vitatkozni velük.

Visszaállítottuk az érdekegyeztetés fórumait. Lehet ezeket a fórumokat jobban használni, nem vitatom. Szabó Endre erre tett is célzást, elfogadom. De szerintem az tény, hogy van fóruma az érdekegyeztetésnek, és a kormány részéről van nyitottság arra, hogy meghallgassa a felvetéseket.

Való igaz, bevezettük az 50 százalékos közalkalmazotti béremelést. Mindenkor, egész életemben vállalni fogom, hogy jót tettünk, perspektivikus lépést tettünk. A nemzetgazdaság és a nemzet érdekében tettük meg ezeket a lépéseket. Azért döntöttünk így, hogy biztosítsuk a jövőt. Mert a jövő a fiataloké, és a jövő egy olyan társadalomé, amely egyre kevésbé beteg, vagy ha beteg, akkor megtalálja a gyógyulást. Ezt a felelősséget tükrözte a kormánynak ez a döntése, amelyet nem a népszerűség hajhászása diktált, hanem a kötelesség. Az előző kormányok elmulasztott kötelességének a teljesítése, pótlása.

Itt van közöttünk Széles Gábor is. Voltam egy vállalkozói körben a napokban, és a beszélgetésen, ők is szememre hányták, hogy rontottuk a nemzetgazdaság versenyképességét ezzel a lépéssel. Azt mondta nekem valaki, — egy magyar termelő nagyvállalatnál dolgozó személyiség —, hogy képzeld el, itt hagyott engem xy is, aki tanár. Visszament tanítani. Ezt akartuk. Azt akartuk, hogy a legjobb emberek tanítsák a magyar fiatalságot. Azt akartuk, ne kelljen más kényszerfeladatot ellátniuk ahhoz, hogy megélhessenek. Azt akartuk, hogy az ápolónők menjenek vissza a szakmába, és lassacskán szivárognak is vissza. Ez a felelősségünk. Ezért tehát vállalom ezt a kormánydöntést, jónak tartom, és szerintem hosszú távon *nem rontotta a magyar gazdaság versenyképességét*. Egyébként pedig a versenyszektornak megvannak a saját szabályai, a szerint kell folytatnia a béremeléseket.

Mentesítettük az adó alól a *minimálbért*. Ez szükséges és helyes lépés volt. Felért egy igen jelentős minimálbér-emeléssel, amelyet tulajdonképpen ebben a formában valószínűleg meg úgy, hogy nem terheltük a munkaadókat. Ez a megoldás korrekt és szükséges eljárás volt.

Valami keveset behoztunk az adósságunkból a *nyugdíjak* ügyében. Nagyon keveset, ezzel tisztában vagyok. Nem felejttem az idős társadalom iránti felelősségünket. Tudom, hogy csak egy picit tudtunk lépni, most erre tellett.

Segítettük, hogy a rossz helyzetben lévő *nagycsaládosok* nagyobb állami hozzájárulást kapjanak gyermekeik eltartásához. Nem tudtunk mindent megtenni, amit szerettünk volna. Nem teljesítettük egy év alatt négy év programját. Ne tessék ezt számon kérni rajtam, senkin sem! Amit lehetett, megtettük. Kis lépés, de azért érezhető lépés.

Az egészségügy átalakításának célja nem a profit,

hanem a jobb gyógyítás

És komolyan vesszük azt is, hogy szeretnénk egy jó egészségügyi rendszert, jobbat, mint a mai. Nem mondom, hogy rossz a mai, hiszen az egészségügyben dolgozók sok mindent elvégeznek, sok tekintetben valóban fantasztikus erőfeszítésekkel dolgoznak. De szeretnénk egy jobbat. Szeretnék mindenkit megnyugtatni, hölgyeim és uraim: a változások nem a munkahelyeket, nem az egészségügyben dolgozó embereket célozzák meg. Kiváltképpen nem abban az értelemben, hogy elveszítsék a biztonságukat. Nem akarjuk elbizonytalanítani sem a jelenüket, sem a jövőjüket, hiszen akkor éppen az ellenkezőjét tennék annak, amit az előző hónapokban csináltunk. Ennyi következetességet — gondolom — feltételeznek mindannyiunkról.

Nem a profit-orientáltság a cél. Betegközpontú, a gyógyítás alapkérdéseire összpontosító, a mainál eredményesebb egészségügyi rendszert akarunk. Ez mindannyiunk érdeke. A változás érdekkonfliktusokkal jár majd, esetenként személyek és csoportok érdekeibe ütközik. Miután nyitott, párbeszédre kész kormány vagyunk, meg fogjuk fontolni az összes olyan felvetést, ami valóban előre viszi a kérdés megoldását.

Olyan egészségügyi rendszert akarunk, ahol kevesebb a várakozás, ahol hatékony és biztos a diagnózis. Ahol gyorsabban is gyógyulhat a beteg. Ahol ki vannak meszelve a kórházak folyosói, ahol tiszták a wc-k. Elnézést kérek, egyszerű, egyértelmű mondatokkal kell beszélni arról, hogy mit akarunk. Ezt akarjuk. Ezért teszünk mindent. Nincsenek hátsó szándékaink, nincsenek tőkés törekvéseink, nincsenek profitorientált szándékaink. Ilyen egyszerű, ezeket akarjuk.

Természetesen dolgozunk azon, hogy jól működő kórházak legyenek, és az egészségügyi dolgozók előnyt élvezzenek akkor, ha magánosításra kerül sor, hogy kedvezményes módon jussanak forrásokhoz, és előnyük legyen akkor, amikor döntés születik arról, hogy ki vehet részt a magánosításban. Kormányrendeletet készítünk — erről tegnap döntöttünk hosszas beszélgetés után —, és azt is ígérhetem, hogy a törvény vitájának lezárása előtt erről a nagyon fontos részletkérdéseket tartalmazó kormányrendeletéről le fogunk folytatni egy párbeszédet az érdekeltekkel. Kérték, hogy az egészségügyi szolgáltatásokat, az egészségügyi dolgozók jogállását megfogalmazó törvényt a kórház-törvénnyel együtt vigyük a parlament elé. Így lesz. Lehet róla sokat vitatkozni, én tudom, mindenki azt szeretne volna, hogy ebben a törvénytervezetben valamennyi problémát oldjunk meg, ami még megoldásra vár. Igaza van Szabó Endrének abban, hogy még mindig nagyon sok gond van, amit nem tudunk megoldani ezen a téren sem. Nem tudunk egyszerre mindent vállalni. A törvény nem tartalmazhat olyan elkötelezettséget, amit nem tudunk teljesíteni. Igyekszünk a jogszabályt olyanná tenni, hogy benne legyen az esélye ezen ügyek teljesítésének.

Nagyon fontosnak tartom, hogy tovább lépjünk az egészségügyi finanszírozás kérdésében. Kulcskérdés ez, nem állhat meg a dolog a kórház-törvénynél, nem állhat meg az egészségügyi státusztörvénynél, hanem a finanszírozás rendszerét is át kell alakítani úgy, hogy a szolgáltatások színvonala tovább javulhasson. Ez a dolog lényege. A finanszírozásban is ez a fő szempont, ami érdekel engem.

Hadd mondjam meg, hogy — és ezt szintén vállalom — szívesen vitatkozom azokkal, akiknek tisztességes aggályaik vannak. A piac e téren is bővülni fog. Nagyon erős

követelmény, hogy a piac csak úgy tudjon bővülni, ha a teljesítés, a szolgáltatás, az ellátás árán akar valaki megélni ezen a piacon. Aki ezzel ellentétes lépést tesz, az ne tudjon megélni. Ki fogjuk alakítani az ehhez szükséges szabályokat. Nem egyik percről a másikra történik ez meg, hiszen nincs rá lehetőségünk, és erőnk sem, meg érdeklődés sem lesz egyik percről a másikra, de szépen, fokozatosan megtörténik. Mindig lebegjen az Önök szeme előtt az, amit az előbb arról mondtam, hogy miért csináljuk az egészet. Azért csináljuk, mert az a meggyőződésünk, hogy egy egészségesebb társadalomhoz jól működő egészségügyi rendszer kell. Olyan, ahol jól érzik magukat az ott dolgozók, és a betegek ne legyen kín-keserv az a néhány nap, amit ott kell töltenie, hanem a gyógyulást szolgálja, és maximálisan arra lehessen összpontosítani. Lehetnek viták ezen a téren, vannak is. Ezt egyáltalán nem tartom bajnak. De kölcsönösen oda kell figyeljünk egymásra. Jóhiszeműen el kell hinnünk egymásról a jobbítás szándékát. Ha ezek a gondolatok vezérelnek kölcsönösen bennünket, akkor meg fogjuk találni a megoldást.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Van egy nagy programunk, amelyhez szeretnék szövetségeseket és társakat is találni. Ez a szolgáltató polgárbarát állam megteremtése, amelyről elég természetes dolog, hogy együtt gondolkodunk. Közelebb akarjuk vinni az állampolgárhoz a hivatalokat. Sok útja van ennek. Nem az a célunk, hogy szaporítsuk a hivatalokat minden városban és helységben, hanem az, hogy az informatikát, az internetet és mindent, ami ehhez szükséges, felhasználjuk és azáltal vigyük közelebb az emberekhez a közigazgatást. Gyorsítani akarjuk az ügyek elintézését. Egyszerűsíteni a szabályokat.

Kiadtam az igazságügy-miniszter úrnak, hogy tekintse át a szabályokat. Ne csak azokat, amelyek triviális módon láthatóan már értelmüket veszítették, hanem érzük el, hogy ne legyen túlszabályozott ez az egész magyar világ. Rettenetes túlszabályozás van, mert mindent szabályozni akarunk. Ez öröklött dolog, a paragrafusok közül ki kell gyomlálni az elburjánzottakat. Ez nagy munka. Tudom, már sok kormány kezdett ehhez hozzá, kevés eredménnyel. Optimizmusom töretlen. Neki kell rugaszkodni, és csökkenteni kell a szabályok számát. Használni kell az informatikát, az elektronikát, az elektronikai lehetőségeket, az internetet, mindent, ami a szolgáltatásokat a lakosság közelébe tudja vinni.

Hatékonyabb államra van szükség. Nem minősítem, hogy kisebb vagy nagyobb államapparátusra. Engem nem ez érdekel. Hatékony államra van szükség. Ez mindannyiunk kötelessége. Az állam feladatai a fejlett piacgazdaság, a modern európai uniós Magyar Köztársaság idején nem zsugorodnak össze, de átalakulnak. Bizonyos feladatok megszűnnek, és más, új feladatok születnek. Gondoljanak csak arra, hogy az európai uniós csatlakozás milyen sok állami kötelezettséget ró majd ránk. Ezeket teljesíteni kell.

Uniós csatlakozást mindenegyres állampolgárnak!

És ha már az Európai Uniónál tartok, befejezésül hadd szóljak néhány szót az uniós csatlakozásról. Minden alkalommal ezt mondtam, és most sem akarom másként beállítani: az Európai Unió *nem biztosíték, csak esély*. A biztosíték mi, magyar emberek vagyunk. Azok, akik ezt az esélyt átfordítjuk biztosítékkra. Ez óriási feladat. Hatalmas a feladat azokon a területeken, amely területeket hölgyeim és uraim Önök képviselnek. Óriási az esély, a feladat, és a lehetőség ezen területeken.

A kultúra művelőit kérem, gondoljanak arra, hogy a magyar kultúrát a szakszervezetek oldaláról képviselő testületek itt vannak, és a magyar kultúra terjesztése, a magyar nyelv megőrzése, ápolása és szépítése, a magyar hagyományok, a művészetek, a magyar identitás-tudat növelése, és a magyar büszkeség megerősítése — ez az Önök mögött lévő emberek tömkelegének munkájától függ. Tessék megtenni az ehhez szükséges lépéseket.

Az oktatás témaköréből csak két területet akarok kiemelni: a kultúra és az oktatás összefüggéseit. Az, hogy az esélyből biztosíték lesz-e, az azon múlik, hogy a magyar oktatási rendszer miként működik, mit fog produkálni a következő évtizedekben. Alkalmas lesz-e arra, hogy megadja a fiatalságnak azt az alaptudást, aminek a birtokában állandóan meg tudják újítani az ismereteiket? Alkalmas lesz-e az iskola arra, hogy ne csak oktasson, hanem neveljen is? Ezek az alapkérdések. Gyönyörű feladatok, és Önök sokat tehetnek azért, hogy ezek a területek jól működjenek.

Egyúttal engedjék meg, hogy megköszönjem az eddigi segítséget, amit kaptunk Önöktől az Európai Unió csatlakozás előkészítéséhez. De — megint nem tagadom meg magamat — a jövőben más minőségre lesz szükség. Más minőségre abban az értelemben, ahogy az előbb szoltam erről. És abban az értelemben is más minőségre van szükség, hogy máttól kezdve, vagy már tegnapról kezdve *minden egyes polgár valódi csatlakozását kell biztosítani*. Nem az ország, nem a megyék, hanem minden egyes polgár csatlakozását! Ez óriási dolog, nagy lehetőség. Nagyon sokat tehetnek ezért Önök, az Önök területén dolgozó emberek, akiket Önök képviselnek. Nagyon szépen kérem, ne várjanak központi kezdeményezésre. Önök sokkal jobban tudják, mint mi, hogy mit kell itt csinálni. Ne várják azt, hogy meg tudja majd mondani a tennivalókat az Európai Unió ügyek koordinációjáért felelős miniszter, vagy akár a nemzeti kulturális örökség minisztere, vagy az oktatási miniszter. Ezt Önök jobban tudják. Azok az emberek tudják jobban, akik azon a területen élnek, amelyeknek a dolgozóit Önök képviselik.

A gazdaság teljesítményétől függ a nagyobb béremelés

Az Európai Unió nagyobb teljesítményt követel és ennek alapján nagyobb bért ígér. *Rövid távon a mostani béremelések, a közsférában bekövetkezett béremelések reálértékének tartását lehet célul kitűzni*. Ez fontos dolog. Biztos erről is még sokat kell vitatkoznunk, de én keresni fogom az alkalmat és a lehetőséget, hogy a reálértéket tartani lehessen. *Később, a nemzetgazdaság nagyobb jövedelemtermelő képességének megteremtése után megint lehet egy nagyobbat lépni*. Én ezt tudom vállalni. Soha nem teszek olyan vállalást — minden ellenkező híresztelés, jobboldali, Fidesz, vagy bármilyen más párt által képviselt politikai nézettel ellentétben —, amit nem tudok teljesíteni. Nem tudnék teljesíteni olyan vállalást, hogy most további jelentős lépéseket tegyünk a bérekben ezeken a területeken. Azt tudom mondani, hogy igyekezni fogunk a bérek reálértékét megtartani, és ahogy sikerül megerősíteni a nemzetgazdaság teljesítőkéességét, úgy fogunk ezen a téren tovább lépni.

Befejezésként azt szeretném kérni, hogy legyenek társaink és barátaink, legyenek kritikus, de konstruktív és segítők társai a köztársaság kormányának, hogy ezt az óriási történelmi esélyt, amivel most rendelkezünk, a javunkra tudjuk fordítani. *Egyszerre kell rövid távra, középtávra, és hosszú távra gondolkodnunk*. És engedjék meg, hogy ennek a háromdimenziós gondolkodásnak az összehangolását a köztársaság kormányának, az Önök partnerének a feladataként minősítsem. Számítok és építek Önökre ebben az igen szép, nagy átalakulást jelentő, ugyanakkor nagyon izgalmas feladatban.

Köszönöm, hogy meghallgattak.